

BIBLICKÉ ÚKOLY

IV. čtvrtletí 1927.

Učení víry Písma svatého.

*„Takž i víra, nemá-li skutků,
mrtváť jest sama v sobě“.*

Jakub 2, 17.

**Dary 14. soboty (31. prosince) určeny jsou
pro Malajskou jednotu (Indie).**

Vydavatel a nakladatel:

**A D V E N T N Í N A K L A D A T E L S T V Í
V BRNĚ-KRÁLOVĚ POLI.**

1. úkol. — 1. října. Zač. sob. 17.49.

Zpytujte Písma!

Pomůcky: Spor věků str. 359—366; Cesta 95—100.

Otázky.

1. Jakým pojmenováním bývá obyčejně nazývána celá sbírka napsaných částí bible? Mat. 21, 42; Luk. 8, 21. Pozn. 1.
2. Jakým způsobem nám Bůh zprostředkoval neboli dal tato Písma? 2. Tim. 3, 16.
3. Od koho byli ovládnáni ti, kteří mluvili ve jménu Božím? 2. Petr 1, 21; Zachar. 7, 12.
4. Jaké stanovisko máme zaujímati k Písmu svatému? 5. Mojž. 32, 46; Jan 6, 63 (poslední část); Zid. 4, 12; Pozn. 2.
5. K jakému účelu je nám dáno Písmo svaté? Řim. 15, 4.
6. K čemu je užitečno Písmo svaté? 2. Tim. 3, 16, 17; Pozn. 3.
7. Jakým způsobem má býti čítáno Písmo svaté? Jan 5, 39; Pozn. 4.
8. Jaký bude úspěch důkladného zpytování Písma svatého? Přísl. 2, 3—5; Pozn. 5.
9. Čí pomoc máme při zpytování slova Božího? Jan 16, 13; 1. Kor. 2, 11—13; Pozn. 6.
10. Čím ješl slovo Boží v tomto světě hříchem zatemněným? Žalm 119, 105.
11. Za čí slovo máme pokládati Písmo svaté? Jak si máme vážili tohoto slova Božího? 1. Tess. 2, 13; Izai. 66, 2 (poslední část); Pozn. 7.

12. Která slova Písem naplňují se na těch, kteří toto slovo milují a je uposlechnou? Žalm 1, 1–3.
13. Čeho nás uchrání slovo Boží, bude-li přebývali v našich srdcích? Žalm 119, 11. *hříchu.*
14. Jaký příklad máme ze života Ježíšova, že slovo Boží jest mocí proti hříchu? Mat. 4, 1–11. *počůstí.*
15. Jak vážil si Job slova Božího? Job 23, 11. 12. Jakou zkušenost učinil Jeremiáš s tímto slovem Božím? Jerem. 15, 16.
16. Co mohou očekávat všichni ti, kteří nebudou obeznámeni se slovem Božím? Amos. 8, 11. 12. (srovn. Mat. 22, 29.).
17. Co může slovo Boží v nás způsobiti? 1. Petr. 1, 23; Skut. 20, 32; Pozn. 8.

Poznámky.

1. »Bible jest hlasem Božím, který zrovna tak jistě k nám mluví, jako kdybychom jej mohli na vlastní uši slyšeti. Kdybychom o tom byli přesvědčeni, s jakou horlivostí bychom slovo Boží olvírali, a s jakou vážností bychom jeho předpisy sledovali! My bychom člení a zpytování Písma svatého pokládali za rozmluvu s Věčným.« E. G. W.
2. »Život Boží, který světu dává život, jest v Jeho slově.« E. G. W.
3. »Celá bible jest zjevením slávy Boží v Kristu. Přijala, věrou přivlastňována, následována, bude mocným nástrojem při proměňování osobité povahy mravní. Ona je a zůstane jediným bezpečným prostředkem k duchovnímu zdokonalení.« E. G. W.
4. »Pravda Boží jest, s níž se budeme duchovně obírali a o ní přemýšleli. Čtěte bibli a mějte ji za hlas Boží, který přímo mluví k vám. A pak nabudele duchovního roznícení i božské moudrosti.« E. G. W.

5. »Ze spěšného čtení Písma svatého máme jen malého užitku. Někdo může celou bibli od počátku až do konce přečísti a přece nemá žádného porozumění pro její krásy a nerozumí její hlubokým a skrytým pokladům. Důkladné zkoumání jednoho místa Písma svatého, až je nám jeho obsah jasný, až porozumíme Božímu úmyslu o vykoupení a spasení, má větší cenu, nežli zběžné čtení sebe více kapitol, aniž bychom při tom měli zření k určitému cíli, a skrze to aniž bychom se poučili.« »Cesta ke Kristu«, str. 98, 99.
6. »Bible by nikdy neměla býti zkoumána bez předchozí modlitby. Nežli její listy otevřeme, měli bychom prositi o osvětlení Duchem svatým, a bude nám dáno.« »Cesta« str. 100.
»Měli bychom bibli čísti pozorně a Boha prositi o pomoc Ducha svatého, abychom Jeho slovu mohli rozuměti. Měli bychom si vzítí jeden verš a svou mysl obrátiti zcela k tomu, abychom si tu myšlenku osvojili, kterou Bůh pro nás do něho vložil.« E. G. W.
7. »S uclivoslí měli bychom se dáti do čtení bible, jsouce si vědomi, že jsme v přítomnosti Boží. Všecka lehkomyšlnost a laškování musí stranou. Ač některým částem slova Božího lze snadno rozuměti, však pravý význam jiných míst nelze tak rychle pochopiti. Jest k tomu třeba trpělivého hledání, přemýšlení a vážné modlitby. Každý čtenář by měl, otvírá-li Písmo svaté, prositi o osvětlení skrze Ducha svatého; mámeť přece zaslíbení, že nám pak bude uděleno.« E. G. W.
8. »Bible, a to bible toliko, může takovému dobrému výsledku přispěti k zralosti. Ona jest přece moudrosť Boží a mocí Boží, a účinkuje veškerou mocí

12. Čeho modlitebník smí si býti jist, je-li v soužení? Žalm 46, 2, 3; Žalm 107, 6, 8; Pozn. 7. *u modlitby*
13. Co bude z našich modliteb, vysíláme-li je vzhůru k Nejvyššímu? Zjev. 8, 3; kap. 5, 8; Pozn. 8.
14. Jaký příklad pravé modlitby dal Pán Ježíš svým učedníkům? Mat. 6, 9–13; Pozn. 9.
15. Na čem záleží při modlitbě? Mat. 6, 5–7; Pozn. 10.
16. Které místo je nejvhodnější pro modlitbu? Mat. 6, 6; kap. 18, 19, 20; Pozn. 11. *u hornice*
17. Jaké napomenutí platí celé církvi? Co budeme sklízet, uposlechneme-li tohoto napomenutí? Filip. 4, 5–7.

Poznámky.

1. »Modlitba je v ruce víry klíčem, který nám olvírá pokladnici nebes, v níž jsou skryty nesmírné poklady všemohoucnosti.« »Cesta ke Kristu«, str. 103.
2. »Největší vítězství, jež byla dobyta pro věci království Božího, nejsou následky dlouho trvajících dokazování, značných prosředků pomocných, mocného vlivu nebo hojnosti peněz; ale nabývá se jich v hovorně Boží, když lidé ve vážném zápasení u víře uchopují se mocného ramene Nejvyššího.« E. G. W.
3. »Vytrvalost v modlení jest opět jiná podmínka vyslyšení. Denně musíme se modliti, chceme-li růsti u víře a rozhojňovati se ve zkušenostech duchovních. Musíme býti vytrvalí na modlitbě (Řím. 12, 2), a v ní se rozmáhali s díky činěním. (Kolos. 4, 2...) Vytrvalost v modlitbě jest však zároveň nepřerušované společenství neboli obecnství s Bohem; tak že život vycházející z Boha, vlévá se do našeho života, kdežto s naší strany projev očištěného a po-

svěceného života směřuje zpět k Bohu.« »Cesta ke Kristu«, str. 106–107.

4. »Temnost zlého obkličuje ty, kteří zanedbávají modlitbu. Našeplávání nepřítelovo svádí je k hříchu. ... Bez nepřerušovaného volání úpěnlivého k Bohu a horlivého bdění vydáváme se v nebezpečí, že budeme nedbalí a uchýlíme se od pravé cesty. Náš protivník hledí neustále klásit nám překážky na cestě k trůnu milosti, aby skrze upřímnou modlitbu a opravdovou víru se nám nedostalo síly z milosti Boží k odpírání pokušení.« »Cesta ke Kristu«, str. 103.
5. »V obcování se svým Otcem nacházel Pán Ježíš útěchu a radost. A jestliže Vykupitel lidstva, Syn Boží, pocífoval nulnost modlitby, oč více my slabí a hříšní lidé měli býchom poznávali, že upřímně a ustavičně musíme se v modlitbě ulíkat k Bohu!« »Cesta ke Kristu«, str. 102.
6. Někdy vyslyší Pán ihned modlitby svých dětí, jako na příklad Skul. 4, 31. Ale někdy odpovídá teprv později, jak to vidíme při Zachariášovi. Luk. 1. kap. Právil anděl Gabriel v 13. verši, že modlitba Zachariášova je vyslyšena, smíme z toho ususovali, že Zachariáš se svou manželkou Alžbětou často a vážně se modlivali o syna. Ježto však ze 7. verše zároveň se dovídáme, že lito rodiče byli se již zestarali, tedy uplynulo asi více času, v němž lito rodiče prosivali o potomka. Vždyť Zachariáš ani již nevěřil andělu. Verš 20.
7. »Své starosti, radosti, potřeby, úmysly, obavy, všechno, co vás tísní a trápí, předněte Bohu! ... Jeho srdce bude dojalo naší bídou, naším voláním o pomoc. Předněte jemu všechno, co tíží vaši mysl. Nic není tak příliš těžké, aby to nemohl snést; neboť

- On nese všechny světy a ovládá všechny věci vesmíru. Nic z toho, co slouží k našemu pokoji, není příliš nepatrné, aby si toho nepovšiml. Žádná kapilola našich zkušeností životních není tak tenká, že by ji nemohl čísti. Žádný slav, v němž jsme, není tak obližný, aby v něm neosvědčil svou moc ovládající. Žádná škoda nemůže postihnouli i nejmenšího z jeho učedníků, žádná starost nemůže lryzniti srdce, žádná radost nemůže oblažili a žádná modlitba opravdová nám nemůže splynouli se rtů, které by naš Otec nebeský si nepovšiml a na níž by neměl přímé účasti.« »Cesta ke Kristu«, str. 110.
8. Zjevy nynější při technice — při tak zvaném radiovém zařízení rozhlasovém — měly by lidstvo přiměli k přemýšlení a všichni lidé nevěřící mají zájisté příležitost zrale uvažovali o tom, co ne příliš dávno byli by měli za nemožné. Teď z toho nového objevu mohou snáze přijili ku přesvědčení, t. j., že mohou poznali zároveň názorněji nám hlásanou možnost podobnou se strany Boží jevíci se ve vyslýchání modliteb dítek svých. Je-li možné v Americe poslouchali buď přednášku nebo koncert, jež pořádány jsou v Německu a jinde, mělo by býli snad nemožné všemohoucímu Bohu ve svatyni ihned slyšeti modlitby svých dítek?
9. »Modlitba Páně (Otčenáš) je vyřknuta jako modlitba z ducha společenství v církvi všech věřících, je v ní krátký souhrn podstaty i všech základních pravd křesťanství a je původním dílem Ducha Kristova, nemajíc sobě rovné.« »Ona obsahuje úplně všechno to, oč máme prosili.« (Fabianke.) Že by vždy a všude právě doslovné znění Otčenáše musilo býli odříkáváno, toho Pán Ježíš nepřikázal. Také je to patrné zvláštle z listu k Řím. 8, 26. verše a Filip. 4, 6.

10. »Když se modlíš, čiň lo králce nejsa příliš rozvláč-
ný neboli mnohomluvný. Rozvláčným modlením se
nechtěj kázali Pánu. Pros o ducha živosti, jako
hladové dítě svého pozemského olce prosívá o
chléb. Bůh nás opalří všelikým požehnáním potřeb-
ným, budeme-li ho prositi v prostnosti a u víře.«
E. G. W.
11. »Nemáme především zanedbávali modlitbu v ko-
můrce, neboť tento způsob spojení s Bohem dodá-
vá nám zvláštního života. Náš vnitřní člověk ne-
může růsti a prospívati, zanedbáváme-li modlitbu.
Modlitba v kruhu rodinném i v shromáždění nestačí.«
Žádný čas, žádné místo není nevhodné, v němž by-
chom nemohli se modliti k Bohu. Nic nás nemůže zdr-
žeti, abychom se neobraceli v opravdové modlitbě k
Bohu. Za pouličního hluku i při denním zaměstnání mů-
žeme se modliti k Bohu a úpěnlivě ho prositi o jeho
božskou pomoc.« »Cesta ke Kristu«, str. 107, 108.
12. »Naše konání pobožností nemělo by záležeti toliko
v prošení a přijímání, naše myšlenky by neměli býti
obráceny jen na naše potřeby, nýbrž máme také
pamatovali na dobrodiní, jež přijímáme. Nikdy se
nemodlíme příliš mnoho, však příliš šelříme s na-
ším diků činěním. Každodenně Bůh udilí nám své
dary milosti, ale jak málo projevujeme jemu svou
vděčnost, jak málo chválíme a velebíme jej za to,
co pro nás učinil!« »Cesta ke Kristu«, str. 113.

3. úkol. — 15. října. Zač. sob. 17.07.

Vítězství skrze víru.

Pomůcky: »Cesta ke Kristu«, str. 50—58.

Otázky

1. Jak je víra v Písmě svalém vykládána? Žid. 11, 1; Pozn. 1.
2. Jak nabudeme víry? Řím. 10, 17; Pozn. 2.
3. Co nejlepšího získáme věrou? Efez. 3, 17.
4. Kleří nepřátelé se slavějí na odpor dílkám Božím? Jakou část křesfanského výzbroje k duchovnímu boji tvoří víra? K čemu tálo víra uzpůsobuje? Efez. 6, 12. 16.
5. Čím nelze dosíci spravedlnosti? Proč jest to ne-
možné? Jerem. 13, 23; Izai. 64, 5; Pozn. 3.
6. Čím lze dosíci vysvobození a očistění od hříchů? Skut. 4, 12; 1. Jan 1, 7; Pozn. 4.
7. Čeho nabýváme pravou věrou? 1. Kor. 15, 57; 2. Kor. 2, 14.
8. Čím musíme přispěti k našemu očistění od hříchů? O čem musíme býti přesvědčeni? 1. Jan 1, 9; Izai. 55, 6; Pozn. 5.
9. Jak vyličuje slatičký Jan se zřetelem k tomu své zkušenosti a pozorování? 1. Jan 5, 4, 5.
10. Jaký je svět, který musí býti přemožen? 1. Jan 2, 16.
11. Čím Abraham došel spravedlnosti? 1. Mojž. 15, 6; Jakub. 2, 22, 23.
12. Jak my docházíme spravedlnosti? Řím. 5, 1; Efez. 2, 8, 9.
13. Odkud žalmlsta čerpal sílu ku přemáhání? Žalm 119, 11.

14. Jaké svědectví vydal David o moci slova Božího? Žalm 17, 4.

15. V jaké míře budeme účastni požehnání Božího? Mat. 9, 27–29. *Shod a bude vskrsen a do di a*

16. Kdo přijme nebeské dědictví? 1. Petr. 1, 3–5. *nef. chvilu nanesmu nesp. ovca ete lumen ne v adle mu*

17. Co kromě toho je zaslíbeno vítězům? Zjev. 3, 5. *š. lepe se elpe v nebenick v om*

12. 21. *š. lo mrtvi tava bude odin v roucho hle a*

18. Co budou vítězové slaviti na sklenném moři? Zjev. *nevinari jmena jeha a budy rivora*

15, 2. 3. *š. videl jsem more sklenf naria*

a oknem a ti kteri zviteli nat kon selmo

vad chrakterem jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

š. vira jehon stoji nad vira ... oceru moji

1. »Pravá víra a pravá modlitba – jak mocné jsou obě! Ony jsou jako dvě ruce, jimiž člověk modlíci se uchopuje moc nekonečné Lásky. Věřili, znamená, Bohu důvěřovati, u vědomí, že On nás miluje a zná nejlépe, co jest k našemu dobrému. Proto víra nedává nám voliti naše vlastní cesty, nýbrž cesty Boží a přijímá jeho moudrost místo naší nevědomy, jeho spravedlnost místo naší hříšnosti. Náš život, my sami náležíme Jemu tak jako tak, ale víra uznává jeho právo vlastnické a účastní se jeho požehnání. Pravda, upřímost i čistota bývají nám uváděny jako tajemství úspěchu v životě; víra však umožňuje nám je míti. Každá dobrá pobídka nebo každé vážné úsilí jest darem Božím; víra přijímá od Boha život, který toliko může způsobiti pravý vzrůst a zdatnost.« »Diener« 230.

2. Nemá-li víra za svůj základ slovo Boží, je bezúčelná. Věřící člověk má důvěru k Písmu svatému a podle jeho předpisů se řídí ve svém životě. Věrou rozumíme věcem, které bychom nemohli pochopiti přirozeným způsobem. Žid. 11, 3.

3. »Nám je to nemožné, abychom vlastní silou unikli propasti hříchů, do níž jsme upadli. Naše myšlení

srdce jest zlé, ale my je nemůžeme změnit. ... Vychování a vzdělanost, cvičení vůle i lidské úsilí mají své vlastní působiště, ale v tomto případě jsou úplně bezmocné. Ony mohou způsobiti vnější zlepšení mravů, avšak srdce nemohou změnit; lze říci, že nejsou způsobilé k tomu, aby očistily vzpruhy života.« »Cesta ke Kristu«, str. 13, 14.

4. »Nejprve musí v nitru člověka působiti jistá moc, musí přijíti s hůry nový život, nežli se člověk obrátí od hříchů k svatosti. Touto mocí jest Kristus. Jeho milost toliko může opět oživit zmrklvé síly duchovní a vésti je k Bohu a k dokonalé svatosti.« (Tamtéž str. 14.)
5. »Při některých lidech projevuje se převládající pocit, že prve musí přestáti jakousi dobu zkoušky a musí dokázati Pánu, že se změnil, nežli mohou prositi o jeho požehnání; avšak oni smí právě teď o ně prositi. Jim v jejich slabosti jest třeba milosti Kristovy a jeho Ducha, jinak nemohou odporovati hříchu. Právě tak, jací jsme, hříšní, bezmocní, závislí, máme přijíti k Pánu Ježíši. Smíme se před Ním ukázati se všemi našimi slabostmi, poblouzeními i hříšnostmi a padnouti kajícně Jemu k nohám. Potom obejmá nás ramenem své lásky, uváže naše rány a očistí nás od všelikých nečistot.« E. G. White.

—○○—

4. úkol. — 22. října. Zač. sob. 16.53.

Duch svatý.

Otázky.

1. Které zaslíbení drahocenné Pán Ježíš dal svým učedníkům před svým utrpením? Jan 14, 16; Pozn. 1.
2. Jakým ještě jménem Pán Ježíš označil tohoto Utěšitele? V čí jménu je poslán tento Utěšitel? Při

- čem spomáhá Duch svalý věřícím? Verš 26; Pozn. 2.
3. Od koho tento Duch svalý vychází, klerý je poslán ve jménu Ježíšovu? Jan 15, 26. Jaké jméno ještě je dáno Utěšiteli v tomto verši?
  4. Co Pán Ježíš pokládá za žádoucí pro své učedníky? Jan 16, 7; Pozn. 3.
  5. Kterou úlohu má Duch svalý ve světě podle slov Ježíšových? Verše 8—11; Pozn. 4.
  6. Jaký jest jeho úřad mezi učedníky? V. 13.
  7. Jakého přehledu nabýváme z Písma svałego o působení Ducha svałego? 1. Tim. 4, 1; 1. Kor. 2, 12 13; Řím. 8, 16, 26; 1. Kor. 12, 7—11; Zjev. 22, 17.
  8. Je-li Bůh ochoten dáti Ducha svałego? Luk. 11, 13.
  9. Co se musí jeviti při nás, chceme-li, aby nám mohl býti dán Duch svalý? Skut. 5, 32; Gal. 3, 14; Pozn. 5.
  10. Proč Pánu Ježíši byl dán Duch svalý ve zvláštní míře? Žid. 1, 9 («nad účastníky své»; totiž jako: více než tvoji účastníci); Skut. 10, 38; Pozn. 6.
  11. Jakou účast má Duch svalý při obrácení? Jan 3, 5, 8; Tit. 3, 5; Pozn. 7.
  12. Před jakým počínáním si k Duchu svałému jsme varováni? Efez. 4, 30; Skut. 7, 51.
  13. Jaké nebezpečí je totiž s tím spojeno? 1. Mojž. 6, 3; Pozn. 8.
  14. Jaký následek mělo vylití Ducha svałego o letnicích? Skut. 2, 37—41; Pozn. 9.
  15. Které proroctví poukazuje na podobnou zkušenost v posledku času? Skut. 2, 16—21; Joel. 2, 28, 29; Pozn. 10.
  16. Co se však u lidu Božího musí jeviti, než může mu

býli dána tato plnost Ducha svatého? Joel. 2, 12. 13. 15. 16; Pozn. 11.

17. Oč musíme opravdově se modliti, následující příkladu Davidova? Žalm. 51, 11. 12.
18. Co podle vybidnutí proroka Zachariáše máme si vyprositi? Zachar. 10, 1; Pozn. 12.

Poznámky.

1. »Duch svatý byl největším darem, který Kristus od Otce mohl vyprositi k vyvýšení svého lidu. Duch svatý měl býti dán jako opět stvořující moc.« A. D. 671.
2. »Duch svatý je zástupcem Kristovým, jen že se nezjevil v lidském rouchu a proto jest nezávislý.« A. D. 669.
3. »Zařízení lidskou poslavou, nemohl Kristus býti přítomen všude. Proto bylo to k jejich (t. j. věřícím) dobrému, že odešel k Otci a poslal na zem Ducha svatého jako svého zástupce. Tak nikdo neměl zvláštní výhodu skrze své místo přebývání nebo skrze svůj osobní slyk s Kristem. Skrze Ducha svatého lze všem dosíci Spasitele.« D. A. 669.
4. Pod slovem »obviňovali« ve verši 8, jest třeba rozuměti: usvědčovali, zahanbivě přesvědčovali. »Z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu«: tyto tři hlavní části, jimiž Duch Boží skrze učedníky slovem svět vždy usvědčoval, aby jej zachránil. Naše nevěra je vlastně základním hříchem, kořenem a matkou všech hříchů. Jej (Ducha sv.) zavrhnouti, jest neomluvitelným hříchem. Ale prolože Duch svatý chce skrze toto usvědčující svědectví svět zachrániti, proto jej usvědčuje i z Kristovy spravedlnosti, kterou ztracenému hříšníkovu nabízí usmířivou milost. Nyní je člověk zachráněn buďto skrze

Spasitele, nebo bude souzen s knížetem tohoto světa, který ovšem již prohrál svou při a ve skutečnosti již propadl soudu. Kdo u víře tuto skutečnost přijímá, tomu bude toto usvědčující svědectví Ducha před soudem vysvobozujícím evangelium.« (Fabianke.)

5. »Kristus zaslíbil své církvi dary Ducha svatého, a toto zaslíbení platí nám rovněž tak dobře jako prvním učedníkům. Avšak jako každé jiné zaslíbení jest naplňováno jen vyhoví-li se jisté podmínce. Jsou mnozí, kteří věří a vyznávají, že se přidržují zaslíbení Páně: oni mluví o Kristu i o Duchu svatém, a přece jim to nijak neprospívá. Oni neodevzdávají svá srdce vedení a správě Boží moci. My nemůžeme učiniti s Duchem svatým, co bychom chtěli. Duch svatý musí míti volnost, aby mohl učiniti s námi, jak On chce. Skrze Ducha působí Bůh ve svém lidu, chléni i skutečné činění podle dobře libé vůle své! Ale mnozí nechťejí se podrobiti. Oni chťejí, aby se dalo podle jejich rozumu. Prolo se jim nedostává tohoto nebeského daru. Ale jen takoví jej dostávají, kteří pokorně očekávají na Boha a vytrvale čekají jeho vedení a milosti. Jejich ocholnost ku přijetí bude odměněna přijetím moci Boží. Zaslíbené požehnání, kterého se dostává věřícímu dědičně, má za následek všecka ostatní požehnání. Ono bude uděleno podle bohatství milosti Kristovy, a On jest ochoten naplniti každé srdce podle toho, jak je to věrou umožněno od jednoho každého člověka.« E. G. W.
6. »Právě skrze Ducha je srdce očištěno. Skrze Ducha bude věřící účasten Božské přirozenosti. Kristus dal svého Ducha jako Božskou moc, aby bylo možné přemoci všechny zděděné i osvojené ná-

klonnosti k zlému a své církvi aby vštípil podobnost své přirozenosti.« E. G. W.

7. »Ne skrže výmluvnost nebo bystrost ducha bývájí uchvacována srdce lidí, nýbrž něžným vlivem Ducha svatého, který své dílo přetvořování i vyvíjení osobité povahy mravní vykonává v lichosti ale jistě. Jest to ten něžný, lichý hlas Ducha Božího, který má moc, aby změnil srdce.« E. G. W.
8. Působení Ducha Božího má své hranice. Ale tyto hranice nejsou určovány od Boha, nýbrž od člověka. Pohříží-li se někdo zcela do zlého, tedy bylo by bezúčelné nějaké úsilí Ducha. Duch svatý nikdy neustane působiti na lidech, dokud je vyhlídka na vysvobození.
9. »Tak praví se v slově Božím: ‚Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše.‘ Skut. 4, 32. Duch toho, který zemřel, aby hříšníci mohli žíti, plnil nadšením celé shromáždění věřících.« »Svědectví« II., 14.
10. »Tak tomu může býti i teď. Odloží-li křesťané všeliké rozdvojení, odevzdají-li se sami Bohu k vysvobozování ztracených a u víře budou-li prositi o zaslíbené požehnání, tedy bude jim dáno. Vylití Ducha svatého za časů apoštolů byl ‚jarní déšť‘ a slavné byly jeho následky. Ještě hojněji bude padali ‚pozdní déšť‘. «Svědectví II, 14.
11. »Prve než Bůh naposledy navštlíví svět se svými soudy, nastane mezi jeho lidem probuzení původní zbožnosti, jakou nebylo viděti od doby apoštolské. Duch a moc Boží budou vylity na jeho dílky.« E. G. W.
12. »Pro dobu krátce před ukončením zně světa je zaslíbeno zvláštní udělení duchovních darů, kterými církev má připraviti lidstvo na příchod Syna

člověka. Toto vylití Ducha svalého jest přirovnáno ku pozdnímu dešti, a o tuto rozhojňenou moc mají křesťané své úpěnlivé prosby vysílali vzhůru ku Pánu žně.« »Wirken« 41.

— 000 —

5. úkol. — 29. října. Zač. sob. 16.40.

Ovoce Ducha.

Otázky.

1. Jaký bezpečný kámen zkušební máme ku poznání, je-li někdo účasten království Božího? 1. Kor. 4, 20.
2. Co způsobuje tato moc? Řím. 14, 17.
3. Kde Duch svalý si zřizuje své místo přebývání? 1. Kor. 3, 16; kap. 6, 19.
4. Jaká jest a zůstává předchozí podmínka ku přijetí požehnání Ducha svalého? Gal. 3, 14.
5. Odkud máme jistotu, že jsme dítkami Božími? Řím. 8, 14, 16.
6. Jaký odkaz načrtává Pán Ježíš o pravých a domnělých dítkách Božích? Mat. 7, 15—20.
7. Jaké ovoce přinášejí ti, v nichž Duch svalý přebývá? Gal. 5, 22, 23.
8. Co praví Pavel na jiném místě o ovoci Ducha jak o něm prve byla zmínka? 1. Kor. 13, 13; Kolos. 3, 14; Pozn. 1.
9. Kterými slovy vykládá apoštol nutnost lásky? 1. Kor. 13, 1—3.
10. Po čem lze poznati lásku? Verše 4—7; Pozn. 2.
11. Jak lze dosíci této veliké lásky? Řím. 5, 5; Pozn. 3.
12. K čemu jest způsobilá toliko moc lásky? Přísl. 10, 12; 1. Petr. 4, 8.

13. Srovnej následující texty s ovocem Ducha, o němž je zmínka v listě ke Gal. 5, 22. 23: radost Filip. 4, 4; Řím. 14, 17. pokoj Jan 14, 27; Řím. 12, 18. trpělivost Efez. 4, 1. 2. přívětivost 2. Tim. 2, 24; Tit. 3, 2. dobrotivost Řím. 2, 4; kap. 12, 20. víra Žid. 11, 6. tichost neboli pokojnost 1. Petr. 3, 4. střídmost (mírnost) 1. Kor. 9, 25.
14. V jakém poměru k zákonu je člověk, který má toto ovoce Ducha? Gal. 5, 23; Pozn. 4.
15. Jak jsou v knize Přísloví chváleni ti, kteří panují sami nad sebou? Přisl. 16, 32; Pozn. 5.

Je jasně vidět, že lidé, kteří mají ovoce Ducha, nemají zájem o panování nad ostatními, nýbrž o službě ostatním.

Poznámky.

1. »Láska jest Božím srdcem a podstatou, prolož i to nejvyšší, největší, nejslavnější, nejobjektivější, co časnost i věčnost může zjeviti; co toliko čas může objasniti a věčnost vyplniti. Tato láska jest až k nebesům vyvýšena nad to, co se v obyčejném živole láskou nazývá.« (Fabianke.)
2. »Kristu nejbliže bude stáli ten, který na zemi nejvíce pil z Ducha jeho obětující se lásky — té lásky, která se nevychloubá a nenadýmá se pýchou, nehledá svých věcí, nedá se zdrážditi, nepochmýlí zlého — ta láska, která učedníky pudí touž měrou jako našeho Pána, že všecko vynaložil, pro to žil, pracoval a obětoval se až do smrti, aby lidé byli vysvobozeni.« E. G. W.
3. Duch svatý zastupuje na zemi Otce i Syna. Skrze Ducha svatého opět Pán obnovuje svůj obraz v člověku. »Bůh jest láska« (1. Jan 4, 7. 8), a skrze Ducha svatého nám zprostředkovává tuto lásku. »Jako Duch svatý byl příčinou narození Kristova, tedy je i původcem znovuzrození křesťanů.« (Fabianke.)

4. »Dítky Ducha, které jsou vysvobozeny, musí také skutečně přinášeti ovoce Ducha. Jen pak zákon nic při nich nemůže obžalovávat. Vždy, když jest v slovech, skutcích nebo myšlenkách skutek těla, tu zákon pozvídá svého obžalovacího hlasu a my potřebujeme vyhlazovacího odpuštění. Ale jest třeba míti na zřeteli, že apoštol praví o stavu života, na němž zákon nemá co obžalovávat. Do tohoto stavu je třeba hloub a hloub vnikati, když Duch nabude víc a více místa v nás.« (Fabianke.)
5. »Vítězství osvědčili sám nad sebou a podmanili si vášně pod vládu vůle je největším vítězstvím, kterého mohou dobýti mužové i ženy.« E. G. W.

Dejž, ať procitna z hříchu noci,
novým životem se stkvím,
a v Tvé silné Božské moci
nad žádostmi vítězím;

v pokoji svém, Pane můj,
srdce mé vždy ustavuj,
ať má ústa v každém času
čest Tvou množí v zvučném hlasu.

6. úkol. — 5. listopadu. Zač. sob. 16.29.

Zkušeni.

Otázky.

1. Jaký pocit v tomto světě se často zmocňuje následovníků Kristových? Jak Pán Ježíš chce nám pomoci v takových chvílích? Jan 16, 33.
2. Jak mnozí z dítek Božích budou trpěti pronásledování? 2. Tim. 3, 12; Pozn. 1.

3. Jaký význam má pokušení pro náš život víry? 1. Petr. 1, 6. 7.; Jakub. 1, 2—4; Pozn. 2.
4. Komu Pán posílá taková pokušení? Žid. 12, 6.
5. Co Bůh nerad činí? Pláč Jer. 3, 31—33; Pozn. 3.
6. O čem se přesvědčíme, budeme-li Pána skutečně milovati? Řím. 8, 28.
7. Kterou ctnost vyvinou opravdu snášená soužení? Řím. 5, 3. 4; Žid. 12, 11; Pozn. 4.
8. V jakém smyslu máme souditi o našem soužení? 1. Petr. 4, 12. 13; Pozn. 5.
9. Co Bůh nikdy nedopuslí? Oč spíše bude pečovati? 1. Kor. 10, 13.
10. Čemu prospívá soužení? Proto jak tolo soužení se jeví věřícím? Nač máme při všem soužení vždy hleděti? 2. Kor. 4, 17. 18.
11. Jakého ducha máme projevovati ke všemu soužení? Řím. 12, 12; Pozn. 6.
12. K čemu takové smýšlení zmocňovalo Joba? Job. 1, 21; kap. 19, 25—27.
13. Jaký byl výsledek trpělivosti Jobovy? Job. 42, 12 až 15; Jakub. 5, 11.
14. Co se praví o věřících, kteří vytrvají až do konce? Mat. 24, 13.
15. Co nám dokazuje, že budeme známí jako způsobili pro království Boží? 2. Tess. 1, 4. 5.
16. Co tedy musíme očekávati, než budeme moci vkročíti do království slávy? Skut. 14, 22; Jak. 1, 12.
17. Na kterou zvláštní skupinu věřících bylo poukázáno Janovi ve vidění? Jaká byla jejich zvláštní zkušenost? Proto na jaký způsob byli poctěni? Zjev. 7, 13—15.

Poznámky.

1. »Pokušení jest čásí výchování ve škole Kristově, aby očišťovalo dítky Boží od nečistot nenáležitých věcí pozemských. Dítky Boží prožívají těžkosti, protože Bůh je vede. Zkušování a překážky jsou jeho zvláštní prostředky výchovné a od Něho ustavené podmínky k duchovnímu zdaru.« »Wirken« 425.
2. »Ta skutečnost, že jsme vybízeni k trpělivému snášení soužení, dokazuje, že Pán Ježíš v nás vidí něco drahocenného, co by chtěl rozvinouti. Neviděl-li by v nás nic, čím by mohl své jméno oslaviti, nebyl by se vynasnažoval o naše vyřibení. Lze říci, že rozumně si počínajíce, nevynakládáme žádné úsilí na nějakou bezúčelnou věc. Kristus nedává nějaké bezcenné kameny do lavicí pece své. Jest to drahocenná ruda, kterou zkouší.« E. G. W.
3. »Každé utrpení, ať se jakkoli zdá tvrdé a trpké, bude ku požehnání tomu, kdo je u víře snáší. Těžká rána, klerá maří radosti zemské, může býti prostředkem, klerý obrací oko k nebi. Jak mnoho jest těch, kteří by byli nikdy Pána nepoznali, kdyby je bývalo utrpení nepřimělo, u Něho hledati útěchu. Zkušování života jsou Božími dělníky, kteří mají odstraniti z naší povahy všechny nečistoty a hrubosti. Jejich otesávání a dlátem opracování, jejich hlazení i leštění je vždy bolestné. Je to tvrdé, jako nějaký kámen býti obrušován; ale tento kámen ze všeho toho vychází dobře připravený, aby vyplnil své místo v nebeském chrámě.« E. G. W.
4. »Křesťanská osobitá povaha mravní se nevyvíjí, je-li někdo zproštěn pokušení, nýbrž když je v něm (tříben). Protiklad a odpor pobádají následovníky Kristovy jen k větší bdělosti a tím vážnější modlit-

bě k svému mocnému Spomocníku. Prudké pokušení způsobuje trpělivost, je-li (s neoblomnou myslí) snášeno, bdělost, pevnost i prohloubené a trvalé důvěřování Bohu. Převaha křesťanovy víry projevuje se v tom, že uzpůsobňuje následovníka Kristova trpěti a zároveň byli posilňován, podléhali a právě skrze toto podléhání přemáhali, po celý den byli umrtvován a přece žili, kříž nesli a skrze to získávali korunu slávy.« »Wirken« 378. 380.

5. »Bojem zesiluje se duchovní život. Dobře přestálá zkušování budou rozvíjeti vytrvalost povahy i vzácné duchovní ctnosti. Dokonalé ovoce víry, dobromyslnosti i lásky uzrává často nejlépe v bouřném podmračí a v temnosti.« »Gleichnisse« 60.
6. »Za jasného světla, za hluku různých hlasů kolem nebude se žádný zpěvný pták dobře tomu zpěvu učit, kterému chovatel hledí jej naučiti. On pochytí trochu od toho a jiného, ale nezapamatuje si žádnou sloučenou skladku zvukovou. Proto chovatel bere klec a dává ji na jiné místo, kde tento pták slyší jen jedno: totiž tu píseň, kterou má zpívat. Nyní opět a opět bude tento pták v temném místě slyšené zpěvem napodobiti, až se naučí. Přejde-li pak opět na světlo, tedy umí za světla zpívat. A rovněž tak tomu je i při nás. Než budeme moci zpívat navždy píseň oslavující Boha, musíme se jí učit od Boha v temnosti nynějších soužení.« »V šlépějích.« 454.

Úkol 12. listopadu. Zač. sob. 16.20.

Trpělivost; vliv jazyka.

Otázky.

1. Která je jedna z vlastností Božích? Řím. 15, 5.
2. Na jaký způsob zjevuje Bůh tuto vlastnost ve svém poměru k lidem? II. Petr. 3, 9; Pozn. 1.
3. Jaký dal Pán Ježíš příklad své trpělivosti, již není rovné ve světě? 1. Petr. 2, 23; Izai. 53, 7.
4. Jaký se jeví výsledek v bibli, kde je řeč o trpělivosti a pýše? Kazal. 7, 8.
5. Jak se usuzuje v bibli o trpělivém a netrpělivém? Přísl. 14, 29.
6. Projevujeme-li trpělivost, jak daleko máme jít? 1. Tess. 5, 14 (poslední část); Efez. 4, 2, 3; Pozn. 2.
7. Jakou zkušeností u víře bude se rozvíjet trpělivost? Jakub. 1, 3; Řím. 5, 3; Pozn. 3.
8. K čemu dal se sřhnouti Mojžiš v jedné chvíli duchovní nebdělosti? Jaké to mělo následky pro něho i Arona? Zalm. 106, 32, 33; 4. Mojz. 20, 10–12; Pozn. 4.
9. Jaký příklad své trpělivosti nám dává Job? Jak on se choval ke svým utrpením? Job 1, 1–3, 13–20, 22.
10. V čem se nejčastěji projevuje nedostatek trpělivosti? Mal. 12, 37.
11. Jak je v bibli znázorněn mocný vliv jazyka? Jak. 3, 3–5.
12. Jak se projevují nebezpečné následky nepokojného jazyka? Verš 6–8; Pozn. 5.
13. Jaký je úsudek o tom, který neklesá v slově? Jak. 3, 2.

14. Které napomenutí je nám dáno na cestu pro křesťanské si počínání? U koho toliko máme hledati naši pomoc? Žid. 12, 1. 2; Pozn. 6.
15. Co především se osvědčuje, abychom trpělivě vytrvali v dobách pokušení? Kolos. 1, 9. 11.
16. Co dalo podnět apoštolu Pavlovi, aby tak pochvalnou vzpomínku pronesl o církvi v Tessalonice? 2. Tes. 1, 4.
17. Která vlastnost je zvláště zdůrazněna jako znamení poslední církve? Zjev. 14, 12.
18. Kterým vážným napomenutím zdůrazňuje Písmo svaté nutnost této vlastnosti v posledku času? Jak. 5, 7—9; Pozn. 7.

Poznámky.

1. »Žádná bylost lidská nemá takové něžné žilí neboli tak ušlechtilou povahu, jako náš Spasitel. Jakou trpělivost projevuje k nám! Rok od roku snáší naše slabosti a nevědomosti, naši nevděčnost a převrácenost. Nehledě na naši pobloudilost a převrácenost, naši zatvrzelost, naši nedbanlivost jeho Svátého slova, přece jeho ruka je k nám vztažena a On prosí nás: ‚Milujte se vespolek, jako i já miloval jsem vás‘. »Diener«, 431.
2. »Kristus bude v nás zjevován, budeme-li skutečně ratolestmi na vinném kmeni. Máme býti trpělivi, laskaví, smířliví, veselí myslí přes všelikou nám projevenou zlobu a svárliвість. Den po dni a rok po roce máme prolíratí své já a vzrůstati v šlechetném rekovství ducha. To je ten úkol nám přikázaný; ale nemůžeme mu dosí učiniti bez neustálé pomoci Ježíšovy, bez pevného umínění si, bez úsilí o dojití jistého cíle, bez vytrvalé bdělosti a neustálé modlitby.« E. G. W.

3. »Budou-li ublížení na cti a urážky snášeny s lichoší, bude-li se na urážlivá slova odpovídati laskavě a budou-li násilné činy odpláceny dobroli-
vostí, tedy bude to důkazem, že Duch Kristův přebývá v srdcích, že vinným ratolestem dostává se mízí z živého kmene. Chodíme v tomto životě do školy Kristovy, kde se učíme býti tiši a pokorní srdcem.« E. G. W.
4. »Podle lidského nazírání na věc nedopustil se Mojžiš žádného hrubého zločinu; jeho hřích byl obyčejným přestupkem. Žalmista dí: „...i pronesl ji rty svými“ (t. j. hořkost ducha). Podle lidského úsudku mohlo by to býti pokládáno za něco lehkého; ale když Bůh s tímto hřichem svého nejvěrnějšího a nejvíce poctěného služebníka tak přísně zacházel, nemohl by zajisté tentýž hřích prominouti na jiném. Duch sebevyvyšování, náklonnost viděti stále nějaké hany na svých bratřích, nelíbí se Bohu. Ti, kteří tuou zlou náklonnost mají; uvrhují pochybnosti na dílo Boží a dávají nevěřícím příčinu, že mají výmluvu pro svou nevěru. Čím důležitější něčí postavení a čím větší jeho vliv, tím je větší nulnost, aby projevoval trpělivost a pokoru!« »Patriarchové«, 423.
5. »O jazyku, který má zalíbení ve zlém, jazyku povídavém, který říká: vyprávěj mi to, a já to chci dále nésti, praví apoštol Jakub, že náleží do ohně pekelného. On rozsívá všude kolem ohnivé podpalky. Co pohnulo k tomu klevevníka, že nevinnému na cti ubližuje! On neustává se svým zlým řádním, ač zcela ničící naději a mysl těch, kteří již pod břemenem se hroučí. On jen pečuje o to, aby upokojil svou zálibu ke zlému roztrušování pověsti. I vynávající křesťané zavírají někdy své oči ke všemu, co je čisté, počestné a milé, ale za to hromadí, co

je pochybné a ošklivé, oznamující to světu.«
E. G. W.

6. »Pravá víra osvědčuje se v trpělivosti. Jest třeba trpělivosti, aby se neuvázlo v počátcích obrácení, a pak se nečinily kroky zpět, nýbrž nastoupenou dráhu projili až do konce.« (Fabianke.) Trpělivost je nejen ctnost trpná, nýbrž i činná. Býli trpěliví neznamena jen, všechno vytrpět bez slýskání, nýbrž především vytrvali až do konce. Kdo setrvá až do konce, ten spasen bude. Mat. 10, 22.
7. »Trpělivost je vlastnost, které nejliže se učíme. Bůh musí často své dílky vzíti do tuhé kázně, aby se jí učily. A přece On sám dal nám takové příklady. Trpělivost našeho Pána máme míti za své spasení, 2. Petr. 3, 15. Jeho dobrořivost a trpělivost snáší hříšné lidstvo. Pán Ježíš je jako beránek vedený k zabití a neotevřel úst svých. Takové trpělivosti se učíme v soužení. Řím. 5, 3. Tak i proci museli projevit mnohou trpělivost mezi pokolením cizoložným.« (Fabianke.)

— 000 —

8. úkol. — 19. listopadu. Zač. sob. 16.12.

Uctivost v příbytku Božím.

Otázky

1. Proč si přál Pán, aby Izrael lemu vystavěl svařyni?
i udělají mi svatyni aby ch bídil vprostřed nich.
2. Mojž. 25, 8; Pozn. 1. *solat nich ortu kola bu delc*
2. Jaké smýšlení se zřetelém k svařyni očekává Pán od svého lidu? 3. Mojž. 19, 30; Pozn. 2.
svatyni mi bati se budete; já jsem hospodin
3. K čemu byl Mojžíš a Jozue výzván v přítomnosti Boží? 2. Mojž. 3, 2—5; Jozue 5, 15; Pozn. 3.
naše obce v on a noli svich

4. Jakým způsobem zjevoval Bůh svou přítomnost ve svatyni na poušti a v chrámě Šalomounově? 2. Mojž. 40, 33-35; 2. Paral. 5, 13. 14.
5. Podle čího rozkazu byla uspořádána veškerá služba ve svatyni? 2. Mojž. 40, 16, 19. 21. ald.; Pozn. 4.
6. Kde máme obzvlášť dávali na jevo uctivost před Bohem? Žalm 89, 8; Abak. 2, 20; Pozn. 5.
7. Proč se máme tak chováti? Mat. 18, 20.
8. Co bychom vždy měli mít na zřeteli? Zjev. 4, 11; Pozn. 6.
9. Co platilo již o jménu Božím? Žalm 111, 9 (poslední část); Luk. 1, 49 (poslední část).
10. Který dějem měl Jákob o tom místě, na němž dostal tak významný sen? V čem dal nájevo svou uctivost? 1. Mojž. 28, 16-18, 22 (první část).
11. Co vysvětluje z toho, co se přihodilo Nadabovi i Abiovi při službě v chrámě? 3. Mojž. 10, 1-3; Pozn. 7.
12. Při jaké příležitosti ukázal Pán Ježíš svou velikou uctivost k domu svého Otce? Jan 2, 13-16; Mark. 11, 15-17; Pozn. 8.
13. K čemu je každý pozván, kdo se účastní služeb svatých? Žalm 95, 1. 2. 6; Pozn. 9.
14. Co se sluší na dílky Boží, když přijdou do příbytku Božího? 1. Paral. 16, 29; Žalm 96, 8.
15. Které poučení, z hlediska ku pravému chování se v příbytku Božím je kromě toho nám ještě dáno? Kazal. 5, 1. 2.
16. Co se praví v Písmě svatém o vhodném oděvu v příbytku Božím? 1. Tim. 2, 9; Pozn. 10.
17. Jakým způsobem zjevují andělé svou uctivost před Bohem? Izai. 6, 1-4; Pozn. 11.

Poznámky.

1. »Dokorné, věřící duši jest příbytek Boží na zemi branou nebeskou. Chvalozpěv, modlitba, slova, která budou promlouvali zástupci Kristovi, jsou od Boha zřízené prostředky, aby lid připravily pro církev hořejší, pro tu přeslavnou službu Boží, které se nemůže účastniti něco nečistého.« »Svědectví« 172.
2. »Příbytek společného shromáždění jest pro církev svatyní. Měla by býti pravidla, vztahující se na čas, místo a na způsob služeb svatých. Co je posvátné, co přináleží k službě svaté, se všim tím nemělo by se zacházeti nějak nevážně neb netečně.« »Svědectví« I., 172.
3. »Aby lidé nejlépe slávu Páně mohli zvěstovati, musí býti spojení myšlenek takové, aby to, co je svaté, od každodenního rázu bylo zcela odlišné. Duše, které se zabývají věcmi Božími, mají povznášející nazírání, šlechetnější představy a snažnosti.« Tamtéž.
4. »Ze svatosti, která byla ve spojení s pozemskou svatyní, mohou se křesťané učiti, jak mají hleděti na místo, kde Pán se spojuje se svým lidem. Se zřetelem na služby svaté mnohé se změnilo ve zvycích a obyčejích lidu, a to ne k lepšímu, nýbrž k horšímu... Skoro vymizela ta uctivost, kterou lid měl za starodávna pro svatyni, kde se v službě svaté blížil k Bohu. Ale Bůh sám dal nařízení pro svou službu a povznesl ji vysoko nad všecko pomíjející.« Tamtéž.
5. »Pravá uctivost k Bohu vzniká z pocitu jeho nekonečné velikosti a chápání jeho přítomnosti. Všecko množství osob mělo by hluboce býti pohnuto takovými myšlenkami na neviditelné. Chvíle a místo

modlitby jsou svaté, prolože Bůh jest přítomen. Bude-li dávána najevo uctivost vážným vzezřením a počínáním si, tedy prohloubí se smysl (pro duchovní věci), z nichž tylo ctnosti vznikají. „Svaté a hrozné jest jméno jeho, dí žalmista Páně. Andělé zastírají své obličejy, když vyslovují toto jméno. S podobnou uctivostí máme i my, kteří jsme padlí a hříšní, bráli toto jméno ve svá ústa!“ E. G. W.

6. »Vstupují-li bohobojní do místnosti shromáždění, tedy měli by to činili dbajíce slušnosti a odebrali se na svá místa... Obyčejné rozhovory, šeptání a smích neměly by nikdy býti trpěny v příbytku Božím, ani před svatými službami, ani po nich. Lidé, uctívající Boha, měli by se vyznačovali vroucnou, pravou bohobojností. »Svědectví« I., 173.
7. »Bůh zamýšlel, učinili svůj lid, že se k němu musí blížiti s vážností a uctivostí i způsobem, jaký On sám určil. On nemůže přijmouli částečnou poslušnost. Nestlačilo, že při této slavnostní službě svaté lémeř všecko bylo učiněno, jak to byl ustanovil. Bůh vyslovil kletbu nad těmi, kteří se uchylují od jeho přikázání a nečiní-li žádného rozdílu mezi obyčejným (všedním) a svatým.« »Patriarchové« 359.
8. »První vyčištění chrámu připadlo do počátku Kri-slovy činnosti učitelské, druhé připadlo na konci této jeho činnosti učitelské.«
9. »Započíná-li se shromáždění modlitbou, tedy mělo by se každé koleno skloniti v přítomnosti Svatého a každé srdce mělo by se v liché uctivosti povznášeti k Bohu. Modlitby věrných ctitelů Boha budou vyslyšeny a bude působivější kázání Jeho slova. Netečné chování se modlitebníků v příbytku Božím bývá hlavní příčinou, proč kázání nezpůsobuje více dobrého. Píseň, zaznívající z mnoha srdcí

jasnými, srozumitelnými slovy, je prostředkem Božím v díle zachraňování duší. Celé služby svaté měly by býti vykonávány v slavnostním rázu a uctivostí jako v osobní přítomnosti Nejvyššího.« »Svědectví« I., 174.

10. »Všichni by měli býti poučeni, aby byli dbalí slušnosti, čistoty a pořádku ve svém oděvu, aniž by se však upadalo ve vnější krášlení, které se naprosto nehodí do svatyně. Nemělo by býti žádného oděvu, který by byl nošen jako na odív, neboť toto počínání si by zesilovalo neuctivost. Dost často bývá obrácena pozornost lidí na ten nebo onen kus oděvu a tímto způsobem vznikají myšlenky, které nesmí býti shledány v srdcích modlitebníků. Toliko Bůh může si (v takové chvíli) činiti právo na myšlenky a jen Jemu i jeho věcem má býti věnována veškerá pozornost.« »Svědectví« I., 181.
11. »Izaiáš měl vidění, v němž viděl Pána sedícího na trůně vysokém a vyzdviženém, kdežto podolek jeho slávy naplňoval chrám. Na každé straně trůnu vznášeli se serafínové, kteří měli své obličejy zastřeny při modlitbě, zatím co sloužili svému Stvořiteli a dávali zaznívají svatému svolání: ‚Svatý, svatý, svatý jest Hospodin zástupů, plná jest všechna země slávy jeho!‘ až se zdálo, že se pohybují základy veřeji od hlasu jejich svolávání a dům byl plný jejich oslavování.« E. G. W.

9. úkol. — 26. listopadu. Zač. sob. 16.05.

Boží péče.

Pomůcka: Cesla ke Kristu, str. 126—142.

Otázky.

1. Co nám Bůh zaslíbil? Žid. 13, 5 (poslední část).
2. Prolo co smíme směle říci? Verš 6.
3. Kterou modlitbu zalmslovu smějí všechny dívky Boží si přivlastnit? Žalm 31, 4.
4. Jakým způsobem nás chce Pán vésti? Žalm 25, 9; Přísl. 3, 6.
5. Na jaký způsob chce to učinili? Žalm 32, 8; Žalm 73, 24; Izai. 30, 21.
6. Ukaž na životě Jákobovu péči Boží! 1. Mojž. 28, 11—15; kap. 31, 42; kap. 32, 2, 3; Pozn. 1.
7. K tomu srovnej ještě tylo příklady! Dan. 3, 26, 27; kap. 6, 19—23; Skut. 12, 6—10.
8. Čemu se můžeme učili, pozorujeme-li ptactvo a kvěliny? Mat. 6, 26—30; Pozn. 2.
9. Proč nemáme míli větší péče o pokrm a oděv? Verše 31—34.
10. K čemu nás vybíží Dísno svaté? 1. Petr. 5, 7; Žalm 55, 23.
11. V jakém duchu měli bychom přicházeli vždycky ku Pánu? Filip. 4, 6.
12. V kterém úzkém poměru je Pán Ježíš k svému lidu? Jan 10, 12.
13. Na jaký způsob je vyličena jeho péče o své stádce? Izai. 40, 11; Pozn. 3.
14. Jako koho se naučil i David znáti Pána ve svém životě? Žalm 23, 1.

15. Povšimni si následujících věcí v tomto žalmě! — 1. Pastýřovy věrnosti. Verš 1. 2. — 2. Bezpečného vedení Pastýřova. Verš 3. 4. — 3. Přehojnou pohostinnost. Verš 5. — 4. Duchovní požehnání nesmazatelného společenství s Bohem. Verš 6. (Fabianke.)
16. Jak si váží Bůh své církve na zemi? 1. Petr. 2, 9; Pozn. 4.
17. Co nám Bůh zaslíbil pro duchovní putování do nového Jerusalema? Žalm 121, 3—8.
18. Jakým obrazem ze živoča chce nám Pán dokázati jistotu své péče o svůj lid? Izai. 49, 15. 16; Zachar. 2, 8 (poslední část).

Poznámky.

1. »Bůh neopustil Jákoba. Jeho slitování ještě neustále se projevovala k tomuto pobloudilému, bez úřechy jsoucímú služebníkú. Hojný v slitování zjevil Pán právě Jákobovi, co potřeboval — Spasitele.«
»Opět Pán poskytl Jákobovi znamení božské ochrany své. Když se ubíral Jákob jižně od hory Galadské, zdálo se, že dva záslupy andělů jej obslupují ze zadu i v předu a s jeho houfem postupovaly jako k jejich ochraně.« E. G. W.
2. »Prozřetelnost má na péči i malého vrabce. Květiny polní, tráva, která jako koberec pokrývá zemi, těší se pozorností a péči našeho nebeského Otce. Veliký Mistr a Umělec připomenul, jak kvílí polní učinil tak krásné, že v kráse předčí slávu Šalomounovu. Čím více má na péči lidi, kteří jsou obrazem a korunou jeho tvůrčího díla.« E. G. W.
3. »Každá duše lidská je Pánu Ježíši tak dobře známá, jako by Vykupitel jen pro ni byl zemřel. Každá jednellivá nesnáž dotýká se jeho srdce. Každé

volání o pomoc doléhá k jeho uchu. On přišel, aby všechny lidi k sobě přiláhl. On je prosí: Pojdte za mnou! a jeho Duch dotýká se jejich srdcí a táhne je, aby k němu přišli. Mnozí však nedají se přiláhnouti. Pán Ježíš zná je všechny. Ale On také ví, kdo rád přijímá jeho volání a je ochoten dáti se pod správu jeho pastýřské berly. On praví: 'Ovce mé hlas můj slyší, a já je znám, a následují mne.' On má péči o každou z nich, jako by bylo jen lé jediné v širém světě.« E. G. W.

4. »Ač je všelijaké zlé v církvi a bude takové až do skonání světa, přece církev tohoto posledku času má býti svěllem světu, tomu světu, který jest hříchem poskvřen a je zcela v úpadku. Církev přes své slabosti a nedostalky, přes tak mnohé, co by zasloužilo výlky, je to jediné na zemi, čemuž Kristus věnuje největší pozornost.«

»Bůh má lid, k němuž celá nebesa projevují účast, a tento lid jest to jediné na zemi, co je milé srdci Božímu. Každý, kdo čte tato slova, měl by pečlivě uvážiti tuto skutečnost, neboť chci ve jménu Ježíšovu ji každé duši hluboko vslípiti.« E. G. W.

— 000 —

10. úkol. — 3. prosince. Zač. sob. 16.02.

Poslušenství.

Otázky.

1. Kdo chce býti učitelem a vůdcem lidu Božího? Čím chce nás vyučovali? Jakým způsobem chce nás vésti? Izai. 48, 17. 18; Žalm 32, 8; Pozn. 1.
2. Jaký úspěch bude míti ten, kdo je poslušen slova Božího? Izai. 48, 18; 5. Mojž. 28, 1. 2; Pozn. 2.

3. Z čeho jde na jevo, že to bere Pán přesně s požadavkem poslušnosti? 5. Mojž. 4, 2; Zjev. 22, 18. 19.
4. V jakém rozsahu jest to Duchu Božím možné, učinili nás poslušnými? 2. Kor. 10, 5 (poslední část).
5. Jak daleko šel Kristus v poslušnosti k svému Otci? Filip 2, 8.
6. Jak se Kristus učil poslušnosti? Komu nyní může pomoci k spasení? Žid. 5, 8. 9.
7. Jaký je následek Adamova neposlušnosti? Řím. 5, 12. 19 (první část); Pozn. 3.
8. Proč Pán přijal oběť Abelovu, ale nikoli oběť Kainovu? 1. Mojž. 4, 3—7; Žid. 11, 4; Pozn. 4.
9. Ukaž ze života Saulova, že Bůh žádá úplnou poslušnost! 1. Samuel. 15, 3. 20—23; Pozn. 5.
10. Ukaž to na příhodě, když byla navrácena zpět truhla smlouvy! 2. Sam. 6, 3—7; Pozn. 6.
11. Co uznal David za polžebné? A s jakým zdarem se setkal jeho úmysl? 1. Paral. 15, 11—15; Pozn. 7.
12. Jaké svědectví vydává Písmo svaté Abrahamovi? 1. Mojž. 12, 1—4; Žid. 11, 8; 1. Mojž. 22, 1—3; Žid. 11, 17; 1. Mojž. 26, 4. 5.
13. Nač zvláště poukázal Pán Ježíš v kázání na hoře? Mat. 7, 21—23.
14. V kterém ději znázorňuje moudrost lidí poslušných? Verše 24—27.
15. Kdo jen bude moci vejíti do nového Jerusalema? Zjev. 22, 14.
16. Co je v Písmě svatém uvedeno jako souhrn všeho učení? Jakub. 2, 8—12; 1. Jan. 3, 4; Kazat. 12, 13.
17. Co pokládal Pavel za cíl své činnosti? Řím. 1, 5; kap. 16, 26.
18. K jakému cíli směřuje i trojí poselství andělské? Zjev. 14, 12; Pozn. 8.

Poznámky.

1. »Jakým Bohem jest náš Bůh! On vládne nad svým královstvím pečlivě a má na zřeteli jeho blaho. Žádá-li Bůh poslušensví k zákonu svého království, udílí tím svému lidu zdraví i zdaru, pokoje i radosti. On jej poučuje, že dokonalost osobité povahy mravní, kterou On požaduje, lze dosíci jen obeznámením se s Jeho slovem.« E. G. W.
2. »Dokud by byli Adam a Eva trvali ve věrnosti k zákonu Božimu, byla by jejich schopnost došla většího rozhojnění v radosti i v lásce. Oni měli nabývatí stále nového a nového poznání, stále objevovali nové zdroje blaženosti a dosíci jasnějšího a jasnějšího pochopení té nekonečné a nevyvažitelné lásky Boží.« E. G. W.
3. »Přival utrpení, která plynula z přestoupení našich prvních rodičů, mnozí shledávají za příliš strašný následek tak malého hříchu; a oni moudrost a spravedlnost Boží v jeho zacházení s lidmi uvádívají v pochybnost. Ale kdyby hloub nahlédli do této otázky, mohli by viděti svůj blud. Bůh stvořil člověka podle svého obrazu, bez hříchu. Země měla býti obydlena bylostmi, které byly jen o málo menší nežli andělé; ale jejich poslušensví muselo býti zkušeno, neboť Bůh nechtěl míti svět naplněný těmi, kteří by neznali práv jeho zákona. Přece však ve svém velikém milosrdensví neuložil Adamovi žádnou tvrdou zkoušku. A právě prolo, že zákaz byl tak lehký, byl hřích tak neobyčejně veliký.« »Patriarchové« 50.
4. »Ti oba bratři postavili své oltáře, jeden jako druhý a každý přinesl oběť. Abel přinesl ve shodě s naučením Páně oběť ze stáda... Kain, nedbaje jasného a výslovného příkazu Páně, přinesl jen oběť

- z plodin (z úrody zemské). Žádné znamení s nebe neudálo se, aby ukázalo, že je (tato jeho oběť) přijata. Abel prosil svého bratra, aby se přibližoval ku Pánu podle Božského řádu; ale jeho prosby učinily Kaina jen tím odvážnějším, jíti podle své vlastní vůle.« »Patriarchové« 63.
5. »Jest to nebezpečný krok, zavrhují-li se pokyny a výsrahy Slova i Ducha Božího. Jako Saul učinil, vrhají se mnozí do pokušení, až jsou zaslepeni ku pravé povaze hříchů. Oni se domýšlejí, že mají na zřeteli dobrý účel a že nic zlého neučinili, když se uchýlili od požadavků Páně. Tak vyzývají Ducha milosti, až již neslyší jeho hlasu, oddávající se klamu, který si vyvolili.« Tamtéž, str. 643.
6. »Pán přikázal, aby synové Kahať nosili truhlu smlouvy, přece však pod treslem smrti nesměli se jí dotýkati. 4. Mojž. 4, 15. Uza přestoupil tento příkaz, a Bůh zabil ho tam pro jeho svévolnost.« 2. Samuel. 6, 7.
7. »My nevíme, jaké veliké věci jsou dávány v sázku, když nás Bůh zkouší. Není žádné bezpečnosti, vyjma v přísném poslušensví k slovu Božímu. Všecka zaslíbení jsou učiněna s podmínkou víry a poslušensví, a kdo jeho přikázání neposlouchá, připravuje se o vyplnění těchto hojných požehnání Písma svatého.« Tamtéž, str. 628.
8. »Poslušensví člověka bude teprv doplněno kadičem spravedlnosti Kristovy, která každému činu poslušnosti uděluje Božské libovonnosti. Křesťan ve své čásce má neustále každému pochybení odpirati a vytrvale Spasitele prositi, aby vyléčil jeho duši z hříšné náchylnosti ke zlému.« »Wirken« 431.

11. úkol. — 10. prosince. Zač. sob. 16.00.

Mírnost (střídmost).

Otázky.

1. Co přeje Pán svému lidu k jeho zdaru? 3. Jan 2;
Pozn. 1.
2. Jaký význam má naše tělo pro rozumnou službu Bohu? Řím. 12, 1.
3. Zač máme pokládati své tělo vzhledem k Bohu?
Proč? 1. Kor. 6, 19, 20; Pozn. 2.
4. Co mohou očekávali, kteří chrám jeho, i. j. své
tělo porušují? 1. Kor. 3, 16, 17.
5. Jaký pokrm určil Bůh na počátku pro lidi? 1. Mojž.
1, 29; Pozn. 3.
6. Kdy a proč Bůh viděl za nutné učiniti v tom změnu?
1. Mojž. 9, 3 (viz 3. Mojž. 11 kap.); Pozn. 4.
7. K jakému účelu jen máme požívali pokrmy? Kazat.
10, 17; Pozn. 5.
8. Čeho se mají varovat ti, kteří očekávají opětného
příchodu Kristova? Luk. 21, 34; Pozn. 6.
9. Které ctnosti jiné jsou zahrnuty v pojem střídmosti?
2. Petr. 1, 5—7; Pozn. 7.
10. Jaký úsudek je projeven v Písmě svatém o poží-
vání alkoholických nápojů? Přísl. 23, 29—32.
11. Proč se máme stříci požívání tabáku, ať se děje
tento požitek jakýmkoliv způsobem? Pozn. 8.
12. Proč se nedoporučuje i požívání kávy zrnkové a
ruského čaje? Pozn. 9.
13. Jakou zásadou máme se řídit při jídle a pití?
1. Kor. 10, 31; Pozn. 10.
14. Které vyšší úrovně života musíme dosíci, abychom
mohli radostně uvítati příchodu Ježíšova? 1. Tess.
5, 23.

15. Co učinil Pavel, aby neztratil svého věčného živila? 1. Kor. 9, 27.
16. Jaký byl největší úmysl Pána Ježíše, když přišel na zem? Efez. 5, 26. 27.

Poznámky.

1. »Čistý vzduch a čistá voda, čistota vůbec, rozumně volený pokrm, čistota živila (vůbec zvláště po slránce duchovní) a naproslá důvěra Bohu. jsou hojivé prostředky, scházejí-li tyto proslředky, umírají mnohé lisice lidí.« E. G. W.
2. Zdravotní zřetele jsou Páně prostředky, které ve světě umenšují utrpení a očišřují jeho církev. Proto lidi poučujte, že mohou býti jeho pomocníky, když s nebeským Mistrém společně budou působiti a budou-li pracovali o ozdravění. Kdo je opravdu obrácen, vzdá se každého návyku nezdravotního a bude přemáhali úplnou zdrženlivostí své žádostí po náklonnostech odporujících zdraví. E. G. W.
3. Ku pokrmu, který na počátku byl lidem určen, nenáležel žádný pokrm ze zvířat. Teprve po polopě, když všecka zeleň na zemi byla zničena, dostal člověk dovolení jísti maso.
Když Pán určil pokrm lidem v ráji, ukázal, který pokrm je nejlepší; když pak nasycoval lid izraelský, dal jemu tehdy toléž naučení.« E. G. W.
4. »Obilí, ovoce, ořechy a zeleniny jsou strava, kterou nám určil náš Stvořitel. Pokud jsou prostě (jednoduše) a rozumně připravené, jsou tyto potraviny nejzdravější a nejvýživnější. Lze o nich říci, že tato jejich výživnost má dobrý vliv na sílu, vytrvalost a chápavost ducha, kterýchžto vlastností se nenabývá smíšenou, dráždivější stravou.« E. G. W.

5. »Všichni nemohou loléž jísti. Některé potraviny, které jednomu prospívají a chuňají, mohou druhému škoditi. Tak nelze určovali nějaké nezvralné pravidlo, podle kleréhož by si každý měl zaříditi své pravidelné jídlo.« E. G. W.
6. »Každý měl by se slřici přejedení, i nejzdravějšími pokrmy. Přirozenost nemůže více spolřebovali, než co je nutné k vytvoření rozličných údů těla, a přebytek je na obliž ústrojí těla.« E. G. W.
7. »Mělo by se učili nabádali k slřidmosti ve všech věcech tohoto života. Slřidmost v jídle, pilí, spaní i odívání se je nejdůležitější částí náboženského života. Vnikla-li pravda do svalyně duše, bude osvěcovati i se zřelem na zacházení s tělem. Co se týče zdraví lidského ústrojí těla, nesmí nic býti pokládáno za nedůležité. Naše věčné blaho na tom závisí, jak za tohoto života rozuměli jsme využítkovali našeho času, naší sily a našeho vlivu.« E. G. W.
8. »Tabák obsahuje plíživý, úkladný a zlý jed. Ať jakýmkoli způsobem je poříván, vždy ohrožuje zdraví těla. Proto je právě tak nebezpečný, že působí zvolna a jeho účinky zprvu se nezdají býti znalelné. Lze o něm říci, že ochromuje nervy, když je z počátku vzrušil a zeslabuje i otupuje mozek. Často ohrožuje nervy dokonce více než opojné nápoje. Jeho účinky na tělo jsou nenápadné a lze je jen zleží opět smazati. Pořívání jej způsobuje žízeň po dráždivějších nápojích a v mnoha případech klade základy k pijáctví.« E. G. W.
9. »Čaj ruský účinkuje rovněž jako dráždidlo — aspoň do jistého stupně — jako opojné nápoje. Zrnková káva a jiné u lidu oblíbené nápoje účinkují podobně. Zprvu způsobují pocily jakéhosi rozjaření: žalu-

deční nervy jsou roznícené, zproslředkují toto rozdráždění mozku, a mozek opět podněcuje srdce, aby zvětšilo svou činnost, a zároveň celé tělo aby na krátkou dobu vzpružilo. Jakmile však pominul jejich vliv jako dráždivel, jeví se jejich účinky opačné a způsobují tomu úměrnou ochablost a slabost.« E. G. W.

10. »Pravá slřídmost učí nás slřící se všech škodlivin, a toho, co je zdravé, rozumě používali.«

—○○○—

12. úkol. — 17. prosince. Zač. sob. 16.01.

Tak svěť světlo vaše!

Otázky.

1. Kdo je světlem světa? Jan 8, 12; kap. 9, 5; Pozn. 1.
2. Jakým způsobem dal svítiti svému světlu? Skut. 10, 38.
3. Co se praví o městech, která navšlivil? Mal. 4, 16.
4. Jaký úkol přikázal Pán Ježiš i svému lidu? Mat. 5, 14. 15; Pozn. 2.
5. Co o tom praví Pavel? 2. Kor. 4, 6; Pozn. 3.
6. Které nebezpečí hrozí těm, kteří chodí v temnostech? Jan 12, 35; Pozn. 4.
7. Jaké svědectví vydává Písmo svaté o Janu Křtiteli? Jan 1, 6—8.
8. Jakou měrou žena Samaritánka byla světlem? A v jaké míře byli tímto světlem i Natanael a Filip? Jan 4, 28—30; kap. 1, 45. 46; Skut. 8, 29—35.
9. Proč smí prvolní církev býti nazvána jako světlo světa? Skut. 1, 8; Pozn. 5.
10. Jaký přikaz jí byl dán i zároveň nám? Mark. 16, 15; Pozn. 6.

11. Které poselství má veškerému světu býti zvěstováno před opělným příchodem Ježíšovým? Mat. 24, 14; Zjev. 14, 6—10; Pozn. 7.
12. Co očekává Pán od lidu, který toto poselství má nésti do veškerého světa? Izai. 60, 1—5; Pozn. 8.
13. Kdy máme začít, pro jiné pracovali? Mat. 21, 28 (poslední část).
14. Kterým přirovnáním neboli obrazem hledí Pán Ježíš tuto myšlenku zdůraznit? Jan 9, 4.
15. Jakým způsobem má tato práce býti vykonávána? Kazal. 11, 6.
16. Jaké zaslíbení je dáno těm, kteří slovo Boží rozšiřují? Izai. 55, 10, 11; Žalm 126, 6.
17. Která naděje má nás pobádali ku práci pro duše? Dan. 12, 3.
18. Proč máme býti ochotni nésti toto radostné poselství všechněm národům? Mat. 13, 44—46; Luk. 14, 33.

Poznámky.

1. »Pán Ježíš byl světlem svého lidu — světlem světa, než přišel v lidské způsobě na tuto zem. První svět světa přišel od Krisla, který pronikl temnosti, v němž hřích zahalil svět. A od Něho vyšel každý paprsek nebeského lesku (slávy), který dopadal na obyvatelé země.« E. G. W.
2. »Je to Boží úmysl, že se chce oslaviti před světem ve svých dítkách. On chce, aby Ho zpodobňovali na sobě v myšlenkách, slovech i činech všichni ti, kteří nosí jméno Krislovo. Jejich myšlenky musí tedy býti čisté a jejich slova ušlechtilá a povznášivá, aby jejich okolí bylo přitahováno blíže k Spasiteli. Křesťanské náboženství má se svým činěním

- i mluvením splynouli v jedno. Každé zaměsnání mělo by zaváněti nebeskou přílohností.« »Svědectví« II., 31.
2. »Jest to podivuhodná přednost býti schopen rozuměti té vůli Boží, jak je zjevena v přepevném slově prorockém. Ale nám skrze to je uložena těžká odpovědnost. Bůh očekává, že oznámíme též jiným to poznání, které nám dal. Jest to Jeho vůle, aby nástroje božské i lidské pracovaly společně ve zvěstování varovného poselství... My máme býti posvěcenými lidmi, skrze něž vylévá se nebeský život na jiné. Duch svatý má oživovati veškerou církev a pronikati i srdce očišťovati a spojovati.« Svědectví II., 29. 30.
  4. »Nám svítí jasnější světlo nežli našim otcům. Bůh nemůže nás přijmouti nebo počítati, nebudeme-li Jemu prokazovati stejné služby anebo vykonávati tytéž skutky jako naši otcové. Nemáme-li stejně jako oni od Boha býti přijati a požehnáni, musíme tak činili podle jejich víry a horlivosti — používající svého světla, jako oni používali svého —, zkrátka, počínati si tak, jako oni by byli bývali si počínati v naší době.« Svědectví I. 262.
  2. »Přes to, že učedníci narazili na silnější odpor, bylo evangelium v krátkém čase zvěstováno ve všech obydlených krajinách země.« E. G. W.
  6. »Všichni li, kteří jsou zmocněni k životu Kristovu, jsou také povoláni, aby byli činni pro spásu svých bližních. Taťáž touha duše, jakou Pán Ježiš cítil, hledati ztracené, má se projevovali i v nich. Nemohou všichni míti totéž poslavení, ale pro všechny je místa i práce. Všichni, kteří se stali účastni Božích požehnání, mají v odpověď konati činnou službu; každého daru má býti používáno ve prospěch jeho království.« Svědectví II. 10.

7. »To veliké dílo evangelia bude se končili s nemějším zjevením moci Boží, než jakou se vyznačoval jeho počátek. Služebníci Boží s obličejem, z něhož bude planouti svaté úsilí, budou spěchali s místa na místo, aby zvěslovali tolo poselsví s nebe. Tisíce hlasů bude rozšiřovali výsrahu po celém povrchu země. Tímto způsobem budou obyvatelé země přivedeni k rozhodnutí, zaujmouli své poslavení.« Spor 373.
8. »Každý, komu svítilo světlo přítomné pravdy, musil by býti pohnul útrpností k lém, kteří jsou v temnostech. Všichni věřící musí ze sebe dáti vycházeti světlo v jasnějších, čistějších paprscích. Pán chce nyní vykonati dílo, rovnající se tomu, které konal skrze své povolání posly po letnicích. V tuto dobu, kdy konec všech věcí je přede dveřmi, nemá-li úsilí církve dokonce předčili církev prvotní? Úsilí o slávu Boží pobádalo učedníky, s větší mocí svědčili o pravdě. Nemá-li tolo úsilí roznilili touhu v našem srdci, zvěslovali děje o lé spasitelné lásce, o Kristu a jeho smrti na kříži? Nemusela-li by se zjevili moc Boží nyní hojněji nežli za dnů apoštolů?« E. G. W.

—oOo—

13. úkol. — 24. prosince. Zač. sob. 16.04.

Křesťanské chování se ve společnosti i v domě.

Otázky.

1. Proč si máme všude býti vědomi svého vlivu? 2. Kor. 2, 15. 16.
2. V čem může mládež býti jiným příkladem? 1. Tim. 4, 12; Tit. 2, 7. 8.

3. Jaké napomenutí náleží starcům i stařenám? Tit. 2, 2—5.
4. Jakou radu dává Písmo svalé pro naše řeči? Kol. 4, 6.
5. Jaký vliv má vlídná odpověď? Kdežto co způsobují urážlivá slova? Přísl. 15, 1. 2. 4.
6. Jak oceňuje Písmo svalé pravá (příhodná) slova? Izai. 50, 4; Přísl. 25, 11.
7. V jakém máme býti slyku k sobě vespolek? Filip. 2, 3; Řím. 12, 10.
8. Jaké smýšlení je naší předností? 1. Petr. 3, 8; Pozn. 1.
9. Jaké mínění má Pán o pravé velikosti? Mark. 9, 35; kap. 10, 43. 44.
10. Kdy je náš oděv označen jako slušný? 1. Petr. 3, 3. 4; 1. Tim. 2, 9. 10; Pozn. 2.
11. Kde bylo manželsví zřízeno? 1. Mojž. 2, 21—21. Pozn. 3.
12. Jak se chová křesfanský manžel ke své ženě? Efez. 5, 25—28; 1. Petr. 3, 7.
13. K jakému chování se je dána rada křesfanské ženě? Efez. 5, 22. 23.
14. Nač mají rodiče býti pamětlivi při vychovávání svých dítek? Žalm 144, 12; Přísl. 22, 6; Pozn. 4.
15. Čeho se rodiče mají slřici? Kolos. 3, 21; Efez. 6, 4; Pozn. 5.
16. Které přikázání určuje povinnost dělí k rodičům? 2. Mojž. 20, 12; Efez. 6, 2. 3.
17. K čemu je mládež napomínána? Přísl. 1, 8; kap. 30, 17; Pozn. 6.
18. Kdo jest ve všem naším příkladem neboli vzorem? 1. Petr. 2, 21. 22; Pozn. 7.

Poznámky.

1. »Zdvořilost je rovněž jeden dar milosti Ducha sv. a měli by jí všichni býti dbalí. V ní se projevuje moc, umírnňující takové povahy, které by bez ní byly tvrdé a nevlídné. Kdo se vydává za následovníka Kristova a zároveň je nevlídný, nepřívětivý a nezdvorný, ničemu se od Pána Ježíše nenaučil.« E. G. W.
2. »Mužové i ženy, vyznávající tak velmi vážné pravdy, které kdy smrtelníkům byly zvěstovány, budou-li opravdu věrni jejich zásadám? Chlějí-li míti takový vliv na svět, aby se rozhodl, tedy musí se přesně shodovali jejich oděv, jejich slova s jejich tak zvláštní věrou.« »Oděv a slova zjevují, co má největší převahu u těch, kteří tvrdí, že jsou jako hosté a příchozí na zemi.« E. G. W.
»Rozumné ženě je proslinký ráz v oděvu jen prospěšný. Povahu člověka posuzujeme podle způsobu oděvu, který nosí. Nádherný oděv prozrazuje marnivost a slabost. Počestná, zbožná žena bude se i slušně odívali. Jakýsi jemnější cit pro slušnost, vyšší Duch bude se jeviti v proslinkém rázu a přiměřeném dbání nelíčeného vzezření.« E. G. W.
3. »Svazky rodinné jsou nejupřímnější, nejněžnější a nejsvětější na zemi. Lze říci, že by měly býti lidstvu ku požehnání. Tomu bude tak všude tam, kde se bude vstupovali do stavu manželského rozumně, v báni Boží a s náležitým zřetelem k jeho závaznosti.« E. G. W.
4. »Šťastni jsou li rodiče, vedou-li zbožný život, takže zaslíbení i přikázání Boží vzbuzují v dítěti vděčnost a vážnost. Takoví rodiče, jejichž laskavost, něžnost, spravedlnost a trpělivost způsobuje dobrý vliv na dítě pro porozumění lásce, spravedlnosti a

lřpčlivosli Boží a kleří zalím: co učí dítě je milovali, jako rodiče, jim důvěřovali a je poslouchali, zároveň učí-li tolo dítě milovali Otce v nebesích, Jemu důvěřovali a Jemu poslušnost prokazovali: dávající dítěti lakové dary, tedy opalřují je pokladem pro věčnost, pokladem, klerý vyniká nad všecika bohalství světa.« E. G. W.

5. »Nikdy neměli by rodiče svým dělem způsobovati muka nemírnou přísností nebo nerozumným přinucováním. Nevlídnost vřání duše do síte salanovy... Nezapomínej, že tvému dítěti je lřeba nejen výčitek a pokárání, nýbrž i povzbuzení a pochvaly, líbezného svělla slunečního přívětivých slov.

Vůli dítěte musí se dostat řízení a vedení. Donech všeciku moc vůle, neboť člověk ji velmi potřebuje; ale dej jí pravý směr. Zacházej s ní moudře a opatrně, jako se svatým pokladem. Nerozbíjej ji na kusy; ale vzdělávej a ohybej ji správnými předpisy i dobrým příkladem, až dítě dospěje v léta; kdy bude mít cit vlastní odpovědnosti.

Ukáže-li se dobrolivé zacházení jako nepostačitelné, tedy musí se přikročiti ku polrestání, kleré má dítě přivésti k sebezpoznání. Často je lakový postup účinný pro celý život a dítě uvidí, že nesmí činiti, co by ono chtělo. E. G. W.

6. »Nedostatek uclivosli k radě bohabcjných rodičů je příznačný hřích nynějšího duchovně pokleslého pokolení. Mnohé životy lidské v naší zemi jsou zatemnělé a rozrušené a tolo neblahé v životě může způsobiti jediný krok do temnosti. Neposlušným si počínáním mnohý mladík zničil celý svůj život a jeho matce žalostí srdce pukalo. Bůh tě neuzná za nevinného, půjdeš-li touto cestou. Nevážíš-li si rady bohabcjně malky, klerá by byla ochotna pro své dítě vydati svůj život, tedy přestupuješ

pálé přikázání. Pak ani nevíš, kde jednou skončíš.«
E. G. W.

7. »Pán Ježíš je našim příkladem. Mnozí prodlévají s účasí při době jeho veřejné služby, zatím však buď zcela nebo málo si všimají učení, kterého nám poskytují léfa jeho mládí. Ale právě v jeho životě doma stal se vzorem pro všechny děti a vůbec pro dospívající mládež.« E. G. W.

— 000 —

14. úkol. — 31. prosince. Zač. sob. 16.08.

Opakování.

1. K čemu jest nám dáno Pismo svaté? Ke komu chce nás vésti? Jan 5, 39.
2. Jaké poučení jest nám dáno se zřetelem na modlitbu? 1. Tess. 5, 17. Oč musí každý hříšník prositi? 1. Jan. 1, 9.
3. Na čem závisí naše osobní požehnání? Mat. 9, 27. 29.
4. Proč byl Duch svatý poslán na svět? Které je jeho dílo? Jan 16, 7, 13; kap. 14, 26.
5. Které jest ovoce Ducha svatého? Gal. 5, 22. 23. Co se předpokládá o tom člověku, který chce přinášeti dobré ovoce? Jan 15, 4, 5.
6. Co řekneme o všech zkušenoslech duchovních, budeme-li opravdu Boha milovali? Řím. 8, 28.
7. V čem záleží podle Pisma svatého největší vyléčivost? Prís. 16, 32. Co se pravi o vlivu řezyka? Jakub. 3, 2. 5—8.
8. K čemu byl Mojžíš ponuknut v přítomnosti Boží? 2. Mojž. 3, 4. 5. Kde bychom si zvláště, měli uctivě počínati? Žalm 89, 1.

9. Jakým způsobem Pán Ježíš naznačil, že Otec nebeský o nás má péči? Mat. 6, 25—30.
10. Čím můžeme osvědčiti svou lásku ku Pánu Ježíši? Jan 14, 23. 24. *Ježíš nás miluje a stará se o nás.*
11. Zač máme pokládati své tělo? Které pravidlo platí pro křesťanskou střídmost? 1. Kor. 6, 19. 20; kap. 10, 31.
12. Kdo je světle světa? Jan 8, 12. Jaký příkaz dostala církev? Mat. 28, 19. 20.
13. Kdy je pravý náš poměr k sobě vespolek? Filip. 2, 3; Řím. 12, 10. Co se praví v Písmě svatém o povinnosti rodičů a dítek? Efez. 5, 22—28; kap. 6, 1. 2.

—○○○—